

1. Turmion teillä Keräsin voimani ja astuin peremmälle kynttilöiden valaisemaan kellariin. Ensimmäisenä huomioni kiinnittyi hajanaisessa ringissä lattialle polvistuneisiin hahmoihin. Hupullisiin kaapuihin kietoutuneita anonyymejä valmiina illan veriurheiluun, sitä he totisesti olivat. Lattiaa ringin sisällä koristi muinainen kuvio, joka oli vuosituhansien saatossa tullut tutuksi monissa eri yhteyksissä. Auringon, sielunvaelluksen ja kenties kuuluisimpana äärimmäisen pahuuden ja tuhon symboli kiilti himmeässä valossa aavemaisesti. Asetuin rinkiin muiden seuraksi totellen tarkoin minua saattaneen Isä Luciferin tahtoa. Tämä ilta tulisi herättämään lukemattoman määrän kysymyksiä tiedonjanoisen mieleni pohjilla. "Arvoisat toverit, Totuuden tien kanssakulkijat. Tänään suokaamme täydennystä harvoin riveihimme uuden alokkaan muodossa", kajautti Isä Lucifer ilmoille jylisevällä äänellään. "Pidemmittä puhueitta aloittakaamme liittymisrituaali tuhatvuotisten perinteiden mukaisesti". Yksi kerrallaan muut nousivat hitaasti kuin pöllö kankkusessa aloittaen humisevan ja uhkaavan sanattoman laulun. Kaavullisista kaikkein pisin, ylipappi itse, sytytti lähes matemaattisella tarkkuudella löyhkäävän suitsukkeen toisensa jälkeen lattian symbolin jokaiseen kulmaan. Hitaasti liikkuvat Isä Luciferin huulet jossain syvällä kaavun sisällä (mikäli tällä edes oli ihmisen suu), muodostaen sanoja: "Oi suuri pimeys, vapauttava synkkyys! Ota rautaiseen huomaasi tämä eksynyt sielu, kylvetä hänet mahtipontisessa voimassasi, säteile hänen selkäyttimeensä asti ja suo hänelle tiedon lahja!" Aikaisemmin hillitympi ääni kuulosti nyt ukkosen ja valtaisan tsunamin äpäralapselta leikaten synkeää, dissonoivaa laulua. "Alokas, oletko valmis ottamaan vastaan suurimman mahdollisen siunauksen?" kysyi Isä Lucifer. Pelkäsin niin paljon, että alitajuntani otti ohjaimet käsiinsä, joten vastasin empimättä: "Olen valmis, Isä Lucifer! Olkoot sieluni ikuisesti pimeyden oma." Sanaakaan sanomatta ylipappi kiersi kehän jakaen jokaiselle läsnäolijalle maljan jotakin tervamaista keitosta. Viimeisenä tuli minun vuoroni. Ylipappi kaivoi taskustaan pussukan vallan eriskummallista jauhetta, joka sekottui sihisten suureen kiviseen maljaani. "Toverini, kumotkaamme tämä epäpyhä malja ja rukoilkaamme alokkaan puolesta. Hän on saava todelliset silmät osana rituaaliamme!" kuulin Luciferin jyrisevän. Ylipapin merkistä kaikki kohottivat kuppinsa ja tyhjensivät ne yhdellä kulauksella. Astuin keskelle symbolia, polvistuin ja tunsin, kuinka tuo kummallinen juoma imeytyi verenkiertooni saavuttaen aivot. Samassa silmistäni tulvi verisiä kyyneleitä näköni vääristyessä kammottavan kirsunan seuraamana. Sivusilmällä huomasin kauhukseni muiden nostavan katseensa kohti kattoa helvetillisen valon syöksyessä alas, ympäröiden jokaisen. Kuulin hämärästi kaiken huoneessa tapahtuvan, mutten osannut sanoa tarkalleen missä olin. Tunsin syksyisen viiman, joka havisutti pimeään metsän puita. Ylipapin punaisia lieskoja leiskuva hahmo lipui esiin kaukaisuudesta, pysähtyi eteeni ja puhui samanaikaisesti monen aikojen saatossa menehtyneen syntisen äänellä. "Kulje kanssani, alokas, ja olet pääsevä takaisin elävien pariin. Tervetuloa hirmutekojen näytökseen." Nousin ylös ja seurasin loittonevaa ylipappia syvälle metsän sisään.

2. Koitos Mitä syvemmälle astelimme polkua, sitä pimeämmäksi kävi. Lopulta erotin vain punaiset lieskat edessäni, enkä voinut olla seuraamatta niiden loimua. Edestä päin alkoi kuulua kirkaisuja, vaimennettuja huutoja sekä niin epäinhimillisen karmivia ääniä, etteivät ne voineet olla lähtöisin mistään maan päällä astelevasta otuksesta. Silmiäni eteen hahmottui kuva jonkinnäköisestä manalasta. Olin kuin Vergiliuksen kanssa helvetin läpi matkaava Dante, paitsi että näkemäni saattoi olla tuhannesti riipivämpää. "Tai äärettömästi kauniimpaa", huomaan mumisevani puoliääneen. Tuhkan peittämää luolan lattiaa pitkin kulkiessamme tunsin, kuinka askel askeleelta ihmisyys poistui sisältäni, ja jokin käsittämätön, alkukantainen täytti tyhjän tilan. Luolassa, johon olimme saapuneet, ei totisesti silmä levännyt. Luolan seinämällä oli silmäkantamattomiin tasanteita, joissa kadotetut ihmisparat menettivät kaiken empatiansa ja lämpimät tunteensa yksi kerrallaan.

huomasin ystäväni katsovan minua... Isä Luficerin silmillä! Demoninen nauru purkautui ulos, maailmani hukkui punaisiin liekkeihin ja veriseen meriveteen.